Deschide ochii. Şi închide-i...

On Decembrie 11, 2021

Creatorul este un artist fiindcă știe să privească un spațiu vast cu ochii cu care știe să-și privească în suflet sentimentul contopirii totale cu infinitul.

Ceea ce se întâmplă cu ochii mei, limpezi, îndrăzneți, pătrunzători, este ceea ce se întâmplă cu marea atunci când mă adresez ei cu povestea mea de viață: ochii devin simbolul central într-o pictură care nu este neapărat descriptivă, ci evocatoare și profund poetică. Iată, așadar, o senzație de satisfacție în raport cu mediul, o senzație de liniște și siguranță. Alteori, când marea se frământă, vânturi puternice suflând asupra-i, încep să mă confrunt cu o senzație de nisip în ochi, făcând ca întreaga pictură a lumii mele, dezvoltându-se în funcție de timpuri, să capete o tonalitate mai închisă sau mai rece.

Se poate oare ignora asta? Ochii mi se mișcă în toate direcțiile, în mod firesc, mașinal, instinctiv, fără ca marea să știe ce anume urmăresc ei atunci când valurile devin plăceri ale privirii. Şi mă întreb: este firesc oare să-mi las ochii să privească o imagine care se adresează și auzului, nu doar vizualului, printr-o estetică a culorilor efervescente și vii pe care sunt așezate emoțiile generate de neliniștea mării, privind frământările mării identificată cu propria-mi ființă?

Mângâieri ale ochilor, o parte a unei arte interpretative mai largi, direcționată spre un spectru mai larg de sensibilitate, forțe de sugestie a amintirilor de neuitat, iată ce sunt aceste imagini pe care încep să le înțeleg mai bine doar privind marea, cu ale ei valuri care, uneori, mă cufundă în uitare. Şi, de felul ei, marea neagră este foarte friguroasă, mai ales iarna, orice suferințe și neajunsuri găsind în ea o mare putere de rezistență.

O oarecare indiscreție mă face să o întreb de ce este sărată? Şi marea mi-ar răspunde: ”sunt sărată din cauza lacrimilor pe care le vărs pentru toți cei care nu au curajul să pătrundă în necunoscut pentru a mă cunoaște.”

Leadership: Poți să scoți în evidență esența unei dinamici a viului dată de asocierea ta cu variatele reprezentări ale unui spațiu marcat de vastitate ce reflectă particularul unei povești cu implicații emoționale?

În timp ce priveam marea cu ochi de artist, cu respect, cu înclinație către un spațiu al misterului și al nemuririi, nu puteam să nu aud glasul blajin pornit ori din înalturile cerului, ori din adâncurile pământului, sau poate era acel glas izvorât din adâncul conștiinței mele confesionale. Şi el mi-a poruncit: "Închide ochii și lasă-te purtat de o poveste".

Am închis ochii și mi-am ascultat vocea. O furtună atemporală părea să mă tragă înapoi. Nu mă interesa să văd nimic, dar mi-am văzut toată viața, și ea dorea să mă audă. Apoi, glasul mi-a poruncit din nou: "Deschide ochii și trezește-ți simțurile ! "

Când am deschis ochii, brusc mi-am recăpătat vederea cu care artistul trebuie să se identifice înainte de a reda lumina și umbra în desen. Un clar-obscur îmi încercuia latura vizionară. Se făcuse liniște, o liniște crepusculară. Apoi spiritul frumuseții mării, tăinuit într-un decor dominat de întinderi maiestuoase, mi-a vorbit ca unui personaj întrupat din opera lui Mika Waltari, aflat în concordanță cu lumea lui Dionysios:

"Eu te urmez cu plăcere. Te voi urma atât de mult cât va fi posibil. Dar pe care drum vom

merge după ce vom părăsi aceste mări, nu avem de unde să știm, fiindcă nimeni nu-și cunoaște dinainte destinul. De aceea nu am curajul să-i sfidez pe zeii nemuritori ridicând mâna ca să fiu de acord cu ceva la fel de nesigur și de imprevizibil ca toate celelalte lucruri de pe pământ."

Simțind un fior care-mi cutreieră trupul, am închis din nou ochii, și din alăturarea spiritului de artist - cu spiritul antic al mării, au apărut o serie de imagini tranzitorii, precum un mozaic de puzzle în mișcare, plin de culori apărute accidental.

O voce din ceruri, egală cu un glas blajin izvorât din adâncuri întunecate, m-a întâmpinat din nou, dar de data aceasta cu acel ecou al cântecului de sirenă. Şi mi-a spus pentru ultima oară: "un artist care nu-i cuprins de inspirație impersonală, nu va putea niciodată să privească marea ce-și schimbă culorile în funcție de vreme."

Apoi, am deschis ochii și am povestit uimit ceea ce am văzut...

Leadershipul este inspirația de care trebuie să ții cont atunci când îți construiești viziunea despre un model de realitate care te împinge spre creație, chiar și atunci când realitatea imediată o ia înaintea impulsului de amplificare a unei emoții pe o durată temporară.

Deschide ochii. Şi închide-i... Acesta este mesajul unui artist care știe să dea vieții sale un plus de imaginație izvorâtă dintr-o nesfârșită tandrețe a memoriei, simțind forma, proporțiile unei mari întinderi, și reflectând cu succes acest lucru pe o bucată de pânză. Or aici intervine infinitul: dialogul continuu între ceea ce se întâmplă în exteriorul tău și ceea ce se întâmplă în mintea ta.

Marea simbolizează infinitul, timpul, eternitatea - cuprinse cu ochii, cu sufletul, cu mintea....

Source: https://neculaifantanaru.com/deschide-ochii-si-inchide-i.html